

Η ΜΙΝΑ 'ΚΙ' Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ

[Τοῦ Α. Lichtenberg]

Με σουφρωμένα φρύδια, με κατεβασμένα μούτρα, με μυτίτσα που τρέμει από θυμό, η Μίνα στέκει ζαρωμένη σε μια γωνιά της κάμαρας. Ολόγυρα της κοιτώνται χάρου, σε διάφορα σχήματα ακανόνιστα, οι διάφορες κούκλες της παρατημένες όπως-όπως. Τόσο το χειρότερο για δαδτες. Την έννοια τους έχει τώρα η Μίνα. Έχει να συλλογιστή εκείνη!..

Μά για φαντασθήτε, η Νέλλη, αυτή η αδιάντροπη η Νέλλη, — η Έγγλέζα μπόννα της — είχε την αξίωση, τώρα μόλις, να την ξαναστείλει στο περιβόλι, γιατί είχε χάσει, λέει, την κορδελλίτσα των μαλλιών της η Μίνα κι' έπρεπε, λέει, να πάει να την βρή.

Τι αθόαδεια! Μά νομίζετε πως η Μίνα τὸ κατάπιε; «Ολα κι' όλα. Δεν τὰ κράτησε τὰ λόγια της κάτω από τὴ γλώσσα της.

«—Σὲ πληρώνουμε για να με ὑπερετῆς και να μ' ἀφήσης ἡσυχη, για να μὴ.....»

Η Νέλλη ἔμεινε σὰν ἀποβολωμένη και ἡ Μίνα ἀρχίνησε τότες να χτυπά τὰ πόδια της και να φωνάζει σὰν τρελλή: «φύγε, φύγε!» τόσο που ἡ Νέλλη ἔφυγε. Τί ἐπιτυχία, ἐ!

Εἰν' ἀλήθεια πὼς ἂν βρισκόντουσαν στὸ σπίτι της μαμμάς, δὲ θὰ τῆς περνοῦσε βέβαια. Καί κείνη ἡ μαμμά! Πάντα σοῦ ἔχει μιὰ μεροληψία για τίς δουλες, και πηγαίνει ἐναντία στήν κόρη της. Εἶναι ἀνυπόφορη!

Μά ἡ Μίνα, που εἶχε περάσει μιὰ μικρὴ ἀρρώστεια, βρίσκεται τώρα, για να γίνη καλά, στή γιαγιά της και μόνο τὴ Νέλλη ἔχει μαζί της. Ἡ Νέλλη πάλι ἔχει διαταγή ν' ἀποφεύγει τοὺς καυγάδες. Ἐπειτα δὲν νοιώθει πίσω της και καμμιὰ ἐξουσία που νὰ τὴν ὑπερασπίζει. Κι' ἔτσι ἡ Μίνα σκέπτεται πὼς εἶναι ἡ ὥρα νὰ βγάλει τὰ δανεικά. Καί σὲς βεβαιῶ πὼς δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία.

Σήμερα π. χ. εἶναι κατενθουσιωμένη με τὸν ἑαυτὸ της.

Κατενθουσιωμένη βέβαια. Καί περήφανα μάλιστα. Καί ὅμως, σὰν ἀνοιξε ἡ πόρτα τῆς κάμαρας, σὰν νάνοιτε κάποιον στενοχώρια. Ἦταν ἡ γιαγιά. Μήπως τῆς εἶπε τίποτα ἡ Νέλλη;

«Ε, και ἔπειτα;» Ἄν ἡ Νέλλη ἔκανε παράπονα, ἔρει ἡ Μίνα πὼς ν' ἀποκριθῇ. Μπα, δὲ θάφηση νὰ τῆς πάρουν τὸν ἄερα.

Τὴν ἀγαπάει βέβαια τὴ γιαγιά της, ὅσο λέγει ἡ καρδιά της, μὰ τὸ κάτω-κάτω, ἂν χρειαστῇ, ἔρει νὰ τὴ βάλει στή θέση της.

Τι τόχα, με τὸ νᾶναι κανέναν γέρος ἡ γρηά, δὲν μπορεῖ νὰ κάνει λάθος;

Κι' ἡ γιαγιά, βλέπετε, ἔχει κι' ἐκείνη τὸ κακὸ ἰδίωμα ν' ἀκούη πάρα πολὺ τὰ παράπονα τῶν ὑπηρετῶν και νὰ κάνει μιζέριας τῆς ἐγγονῆς της.

Ἄ! ἂν τὴν ἀναγκάσουν, θὰ τῆς τὰ πῇ ἡ Μίνα ἀπὸ τὴν καλή.

Φαίνεται ὅμως πὼς δὲ θὰ τὴν ἀναγκάσουν. Μπαίνοντας, ἡ γιαγιά τῆς χαμογέλασε σὰν πάντα και με τὸ ἴδιο συρτὸ βῆμα της πῆγε στήν πολυθρόνα της και ἀθήσε ἀργά-ἀργά, μ' ἕνα στεναγμὸ σὰν μικρὸ βογγητό, γιατί τῆς πονάει ἡ μέση της.

ἴσως ἡ Μίνα θὰ ἔπρεπε τώρα νὰ τῆς πᾶ τὸ γαλάζιο μαξιλαράκι της. Μὰ με αὐτὸ θὰ φαινόταν πὼς θέλει νὰ τὴν κολακίσει, γιατί καί κακὸ ἔχει κάνει. Ἐχει και τὴν ἀξιοπρεπεία της ἐπὶ τέλους.

Ἄ! νὰ ἡ γιαγιά καλοκάθητε. Ἐδγαλε τὸ πλῆξιμό της και δουλεύει ἀμίλητη. Ἡ Μίνα σηκώνει τίς κούκλες της, τίς διορθώνει, τίς χαϊδεύει. Ποῦ και ποῦ, ρίχνει και μιὰ λοξὴ ματιά κατὰ τὴν πολυθρόνα.

Ἡ γιαγιά φαίνεται σήμερα σὰν πολὺ βυθισμένη στὴ συλλογὴ της. Τῶχουν αὐτὸ οἱ γέροι. Τί μποροῦν ἄρα γε νὰ συλλογίζονται, ἔτσι ἀμίλητοι ὥρες; Μὰ ἀφοῦ εἶναι και ἡ Μίνα μέσα στήν κάμαρα, μοῦ φαίνεται πὼς θάταν φυσικὸ και εὐγενικὸ νὰ τῆς πῇ κανένα λόγο. Μ' ἀφοῦ θέλει νὰ σωμαίνει, δικὸς της λογαριασμός. Ἡ Μίνα ὅμως θὰ μιλήσει, γιατί ἔτσι θέλει!

Κι' ἀρχίζει νὰ μαλλώνη τίς κούκλες της. Τὴν Κική, τὸν Τοτό, δλους. Τί ντροπὴ νᾶναι τόσο λιχοῦδες! Κι' ὅλο μαλῶνουν ἀναμεταξύ τους. Τί ἄσχημο πράμα!.....

Κάπου κάπου ἡ Μίνα κάνει μιὰ διακοπή. Ἄλλες φορὲς τυχαίνει κι' ἡ γιαγιά, σὰν ἔχει ὀρεξη, νὰ κατακτώνεται στήν ὀμιλία. Καί παίζει τί ὠραία ἡ γιαγιά! Μὰ σήμερα εἶναι πολὺ ἀφηρημένη... Ἡ Μίνα ξαναρχίζει πὶδ δυνατά... Τὴν Κική και τὸν Τοτό μπορεῖ κανεῖς και νὰ τοὺς συχωρέσει. Μὰ τὴ Μιμή; ἀδυνατό... —

Θὰ ζητήσω μιὰ τιμωρία για παράδειγμα ἀπὸ τὴ νουὰ σου, Δεσποινίς. Μιὰ τιμωρία ἀπὸ τὴ νουὰ σου... —

Ἡ Μίνα τὸ εἶπε αὐτὸ πολὺ δυνατά. Νουὰ σ' ὅλες τίς κούκλες της εἶναι ἡ γιαγιά. Δὲ μπορεῖ, θὰ τὸ ἀκουσε.

—Τόσο κακιὰ ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ Μιμή; ... —

Μπα, μπα; ἡ γιαγιά καταδέχεται νὰ ἰδῇ πὼς ὑπάρχει και ἡ Μίνα. Μποροῦσε νὰ τὸ συλλογιστῇ και πὶδ μπροστά, εἰν' ἀλήθεια. Μὰ τέλος πάντων. Κάλιο ἀργά... Ἡ Μίνα δὲν κρατάει κανένα. Μ' ἕνα πῆδημα βρίσκεται στὴ χαμηλὴ πολυθρόνα, στρυμώχνεται, και με φωνὴ αὐστηρὴ μιλάει και μιλάει.

Ἄν ἦταν κακιὰ ἡ Μιμή! Μόνο κακιὰ; και ψεύτρα και λαίμαργη! Σωστὸ καλιόπαιδο.

Τὰ μάτια τῆς Μίνας βγάζουν ἀστράπες. Τραντάζει τὴν κούκλα της, τὴ φοβερίζει, τρίζει τὰ δόντια της.

Ἡ γιαγιά τὴν συμπονάει.

—Σὲ λυπᾶμαι, τῆς λέει, πολὺ που ἔχεις τόσο κακὲς κούκλες, που σὲ δυσχεστεῖ και μάλιστα, —ἔδω τὰ μάτια τῆς γιαγιάς καρφώνονται ὅσο παίρνει στὸ πλῆξιμό της, — και μάλιστα σήμερα που, ἂν δὲ γελιάμαι, εἶχες τὸ πρωὶ κι' ἄλλες αἰτίες νὰ εἶσαι δυσχεστημένη.

Ἡ Μίνα μένει με τὸ στόμα τόσοσο! Κι' ἄλλες!

Ἡ γιαγιά ἐξακολουθεῖ με τὴν ἡσυχη φωνή της:

—Ναί, ἔμαθα πὼς δὲν ἦσουν καθόλου εὐχαριστημένη με τὴ Νέλλη.

Τί πάει νὰ πῇ αὐτό; Ἐκανε μήπως παράπονα ἡ Νέλλη; Καί τώρα θάχουμε κατὰδὰ; Ἡ Μίνα νοιώθει πὼς κοκκινίζει κι' ἀρχίζει τὴν ὑπεράσπιση: Ἄ! ναί, ἦταν ἀνυπόφορη σήμερα ἡ Νέλλη... Μήπως δὲν τῆς κατέβηκε... Γρηγορα-γρηγορα ἡ Μίνα λέει τὰ παράπονά της. Καί τὰ λόγια της κυλοῦν ἀπὸ τὸ στόμα της σὰν τὰ σπειρίδια τοῦ κομπολογιοῦ. Καί τὴν μεθοῦν. Μὰ τί καλὸ τῆς κάνουν!...

Τέλος σῶπασε. Ἡ γιαγιά κουνάει σιγὰ τὸ κεφάλι της.

—Πολὺ ἄσχημο νὰ σὲ κάμη νὰ ὑποφέρης ἔτσι αὐτὴ ἡ κοπέλλα με τὰ ἰδιώματά της.

Ἡ Μίνα πάει νὰ τὰ χάσει. Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενε. Πὼς; οὔτε κατὰδὰ, οὔτε παρατήρησι! Αὐτὴ τὴν εὐκολὴ νίκη της δὲν τὴν περίμενε. Καί τὴν βγάζει ἀπὸ τὰ νερά της.

Ἡ γιαγιά ἐξακολουθεῖ:

—Καί λυποῦμαι ἀκόμη περισσότερο γιατί, ὅπως φαίνεται, δὲν εἰν' αὐτὸ μὴνάχα τὸ παράπονό σου.

Ἡ Μίνα σηκώνει τὴ μουσίστα της και κοιτάζει τὴ γιαγιά της με μάτια ἐκπληκτα, ἐρωτηματικά.

Μὰ βέβαια. Ἡ Ἰουλία, ἡ καμαριέρα δὲν ἔχει τὸ σέβας που πρέπει με τὴ Μίνα. Κι' ὁ περιβολάρης, ὡς κι' αὐτὸς δὲν τὴν λογαριάζει.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΑΛΩΠΗ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ

Εἶπε ἡ Ἀλεπού μιὰ μέρα στὴ Βασίλισσα-Μητέρα:

«—Ὡ, ντροπὴ σου 'ς ἕνα χρόνον! Νὰ γεννᾷς παιδὶ ἕνα μόνο!

«—Ἐνα, ἀπάντησεν Ἐκεῖνη (Καί τὸ πρόσωπό της γίνη σὰν τὸλόγεμο φεγγάρι.)

Ἐνα μόνο, μὲ Λιοντάρι!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΑΡΕΛΑΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY]

Β'. (Συνέχεια)

Κλείσθηκε στήν κάμαρά του, ἄδειασε τὸ πουγγί του ἀπάνω στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ μετᾷ τὴ μικρὴ του περιουσία.

Τὴν ἐμέτρησε μιὰ, δύο, τρεῖς φορὲς· γιατί τοῦ ἄρρεσε πολὺ νὰκούη τὸ γλυκὸ, τὸ καθαρὸ κουδούνισμα τῶν χρυσῶν νομισμάτων, καθὼς ἔπεφταν τῶνα πᾶν στὴν κλειδαριά, ἀνοιζαν τὴν πόρτα και μπηγαν μέσα σὰ σκιές, σὰ φαντάσματα, κρατῶντας και τὴν ἀναπνοή τους. Στὴ μέση τῆς κάμαρας στάθηκαν νὰκούσουν... Ὁ ἥχος μῆς ἡσυχίας και κανονικῆς ἀναπνοῆς τοὺς ἡσύχασε. Ὁ Πιερότος κοιμοῦνταν βαθεῖα.

Τότε ὁ Ἀράνης πλησίασε σιγὰ-σιγὰ τὸ κρεβάτι, —τόσο σιγὰ και προφυλακτικά, που γιὰ κάθε βῆμα ἔκανε δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, —ἔσκυψε ἀπάνω στὸν κοιμισμένο νέο, τὸν ἀνυπεράσπιστο, και τοῦ ἐπλησίασε στὴ μύτη δυο-τρὲς φορὲς, ἕνα κρυστάλλινο μπουκαλάκι που εἶχε ἀνοίξει...

Ἀμέσως ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Πιερότου ἔγεινε ἀδυνατώτερη και λίγο-λίγο ἔπαψε ὁλότελα. —Τελείωσε; ρώτησε σιγὰ ὁ Ἀρλεκίνος, που εἶχε σταθῇ ἀπὸ πίσω.

—Ναί, ἀποκρίθηκε στὸν ἴδιο τόνο ὁ Ραντί-Γκρί-τῶρα κάνεις, ὅτι τέλει μες ἡτυχία σου...

Τότε πῆγαν ἴτια στὸ κομμό, —δὲν εἶχαν πιά ἀνάγκη ἀπὸ τόσες προφυλάξεις, —ἀνοιξαν τὸ συρτάρι με τὸν ἴδιο τρόπο που εἶχαν ἀνοίξει και τὴν πόρτα, ἔβγαλαν σὰν καλοὶ νοικοκυραῖοι, βόηκαν τὸ πουγγί με τὰ χρυσὰ νομίσματα και τὸ πῆραν.

Ἰστερα ἔβγαλαν ἀκόμη δυο-τρία συρτάρια. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εὗρισκαν τίποτ' ἄλλο πολύτιμο, ἔκριναν καλὸ νὰ διακόψουν τὸ ψάξιμο κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ φύγουν.

Προτῆτερα ὅμως ὁ Ἀρλεκίνος διαπλάτωσε τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ πιστευθῇ πὼς οἱ κλέφτες εἶχαν μπηγὰ ἀπὸ τὸν κῆπο.

Κι' ἔφυγαν ἡτυχα ἀπὸ τὴν πόρτα, που τὴν ἔκλεισαν κηλὰ ὅπως τὴν εἶχαν βρῇ, ἐνῶ ὁ δυστυχισμένος Πιερότος ἔξα-

σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτά τους, βεβαιώθηκαν

μ' ἕνα βλέμμα που ἔρριξαν δεξιά κι' ἀριστερά, πὼς ὁ διάδρομος ἦταν ἔρημος και, περπατώντας με τίς μύτες τῶν ποδιῶν, τράβηξαν πρὸς τὴν πόρτα τοῦ Πιερότου.

Γάτες νὰ ἦταν, δὲν θάκαναν λιγώτερο κρότο...

Με πολλὰς και μεγάλες προφυλάξεις, δοκίμασαν διάφορα πασπαρτοῦ που εἶχαν μαζί τους, βόηκαν ἕνα που ἔπιανε στὴν κλειδαριά, ἀνοιζαν τὴν πόρτα και μπηγαν μέσα σὰ σκιές, σὰ φαντάσματα, κρατῶντας και τὴν ἀναπνοή τους.

Στὴ μέση τῆς κάμαρας στάθηκαν νὰκούσουν... Ὁ ἥχος μῆς ἡσυχίας και κανονικῆς ἀναπνοῆς τοὺς ἡσύχασε. Ὁ Πιερότος κοιμοῦνταν βαθεῖα.

Τότε ὁ Ἀράνης πλησίασε σιγὰ-σιγὰ τὸ κρεβάτι, —

τόσο σιγὰ και προφυλακτικά, που γιὰ κάθε βῆμα ἔκανε δυο λεπτὰ τῆς ὥρας, —ἔσκυψε ἀπάνω στὸν κοιμισμένο νέο, τὸν ἀνυπεράσπιστο, και τοῦ ἐπλησίασε στὴ μύτη δυο-τρὲς φορὲς, ἕνα κρυστάλλινο μπουκαλάκι που εἶχε ἀνοίξει...

Ἀμέσως ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Πιερότου ἔγεινε ἀδυνατώτερη και λίγο-λίγο ἔπαψε ὁλότελα. —Τελείωσε; ρώτησε σιγὰ ὁ Ἀρλεκίνος, που εἶχε σταθῇ ἀπὸ πίσω.

—Ναί, ἀποκρίθηκε στὸν ἴδιο τόνο ὁ Ραντί-Γκρί-τῶρα κάνεις, ὅτι τέλει μες ἡτυχία σου...

Τότε πῆγαν ἴτια στὸ κομμό, —δὲν εἶχαν πιά ἀνάγκη ἀπὸ τόσες προφυλάξεις, —ἀνοιξαν τὸ συρτάρι με τὸν ἴδιο τρόπο που εἶχαν ἀνοίξει και τὴν πόρτα, ἔβγαλαν σὰν καλοὶ νοικοκυραῖοι, βόηκαν τὸ πουγγί με τὰ χρυσὰ νομίσματα και τὸ πῆραν.

Ἰστερα ἔβγαλαν ἀκόμη δυο-τρία συρτάρια. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εὗρισκαν τίποτ' ἄλλο πολύτιμο, ἔκριναν καλὸ νὰ διακόψουν τὸ ψάξιμο κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ φύγουν.

Προτῆτερα ὅμως ὁ Ἀρλεκίνος διαπλάτωσε τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ πιστευθῇ πὼς οἱ κλέφτες εἶχαν μπηγὰ ἀπὸ τὸν κῆπο.

Κι' ἔφυγαν ἡτυχα ἀπὸ τὴν πόρτα, που τὴν ἔκλεισαν κηλὰ ὅπως τὴν εἶχαν βρῇ, ἐνῶ ὁ δυστυχισμένος Πιερότος ἔξα-

κολουθοῦτε νὰ μὲν ἀναίσθητος στὸ κρεβάτι του.

Γ.

Τὰ διαμάντια.

Στὶς πέντε, ἄρχισε νὰ γλυκορέγγη ἡ χαρὰνγῇ.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ Πιερότος φτανεῖσθηκε, ἀνοιξε τὰ μάτια, χασμουρήθηκε κόμποτες φορὲς κι' αἰσθάνθηκε τὸ κεφάλι του κᾶπως ζαλισμένο.

«—Παρακοιμήθηκα», συλλογίσθηκε· «πρῶτὴ μου φορὰ ἔκαμα τόσο βαρὺ ὕπνο. Πιερίργο! Νῆλεγα τοῦλάχιστο πὼς παραάγα; Μὰ χθὲς τὸ βράδυ, ἀπ' τὴ χαρά μου, ἔραγα λιγώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ!»

Ἄξαφνα βγάζει μιὰ κραυγὴ τρόμου: «—Ἄα!»

Τί ἔπαθε; Τί εἶδε;

Τὸ παράθυρό του ὀλάνοικτο, διαπλάτωμένο!

Πετιέται σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι' ἡ πρῶτὴ του ματιὰ πέφτει στὸ κομμό.

Τί νὰ ἰδῇ; Τὰ συρτάρια του ὅλα μισανοιγμένα και τὰ πράγματα που εἶχαν μέσα, σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ!

Τρέχει, ὀρμᾷ, ψάχνει νὰ βρῇ τὸ πουγγί, στὸ μέρος που τὸ εἶχε βάλει χθὲς.

Ὡχ, δυστυχία του! Τὸ πουγγί λείπει!

—Μ' ἔκλεψαν! φωνάζει, τραδώντας ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀπελπισία τὰ μαλ-

λιά του. Μ' ἔκλεψαν!... Πάει, χάθηκε!... Ἡ Κολουπίνα δὲν εἶναι πιά για μένα!... Ὁ Κάσσανδρος δὲν θὰ θελήσει ποτὲ νὰ μοῦ τὴ δώτῃ!... Ἄχ, τί...

Καί τὸ δυστυχισμένο παιδί τελειώνει με λυγμούς.

Πέφτει στὸ κρεβάτι του μπρούμυτα, χώνει τὸ πρόσωπό του στὸ μαξιλάρι, ἀρπάζει με τὰ δύο του χέρια τὰ σίδερα... Στὴ στάση αὐτὴ ἐθρήνησε κάμποση ὥρα με ἀναρρίλητὰ που τοῦ ἐτράνταξαν ὅλο τὸ σῶμα. Ἰστερα ὅμως πετάχθηκε πάλι ὀρθὸς, βόηκε στὸ διάδρομο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζει σὰ δαιμονισμένος:

—Κλέφτες!... Κλέφτες!... Κύριε Κάσσανδρε!... Καλομμένα!... Στὸ σπίτι μπηγαν κλέφτες!...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

«Εἶδω μέσα εἶναι ἡ εὐτυχία μας!...» (Σελ. 213, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

«Απόδοτο, ξαφνικό το πάγαι-
μά μου στα Γιάννινα σά γύρισα
ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ δικαιολογή-
μένη ἡ ἐκπληξὴ τῶν συναδέλφων
μου σά με εἶδανε—λιγάνι ἀδυνα-
τισμένο μολαταῦτα—πάλι κοντά
τους, χωρίς νὰ τοὺς προσειδοποιή-
σω. Σὰ βρεθῆκαμε εἰς τὴν Σπαρτίλιας
στὸ ἀρχοντικό της ὅλοι μαζεμένοι,
ὁ Ὁρασιπιδὴς ὁ γοαμπεάσας μου
ἀπ' τοὺς πρώτους, ὁ Σιέλκις, ἡ
φρεϊνὴ Πικροψινθιά, ἡ Σπαρτί-
λια, ἡ Σπυρογαλία, ἡ Ἡπειρω-
τικὴ Ἀφρὴ, ἡ Ἡπειρωτικὴ Καρ-
διά, ἡ Τσιριμντζέλε, ἡ Σιρκασά
καὶ ἄλλοι, ἀνυπόμονοι ὅλοι, με πνί-
γανε κυριολεκτικὰ με τὴς ἐρώτη-
σές τους. Ζητούσανε τὴς ἐντυπώ-
σεις μου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπ' τὴ
Διάπλωση, ἀπ' τοὺς συναδέλφους
μας, ποίους ἐγνώρισα ἐκεῖ πέρα,
ποίους δὲν ἐγνώρισα. «Μολόγησέ
μας ὅπως ξέρετε ἐσὺ νὰ μᾶς μολο-
γήσῃς» μούλεγαν... Σόλες αὐτὲς τὴς
ἐρώτησες δὲ μπορούσα νὰ ἀπαντή-
σω μονομῶν. Τοὺς παρακάλεσα
νὰ με ρωτοῦν με τὴ σειρά καὶ
νὰ τοὺς ἀπαντῶ με τὴ σειρά.

—Πῶς σὰς φάνηκε ἡ Ἀθήνα;
μου λέγει ἡ Σπυρογαλία, λαβόν-
τας τὸ λόγο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.
—Δὲ μὲν ἔκανε καθόλου ἐντύ-
πωση. Τὴ φανταζόμουν ἄλλω-
τικὴ καὶ γελάστικη δὲν ἦταν ἐ-
κείνη πὺλ φανταζόμουν.
Κατάλειψέ ἡ ἀκολούθησε τὰ λό-
για μου. Καὶ γιὰ νὰ λιγοστέψω
τὴν ἐντύπωση, πρόσθεσα:

—Ἦτανε, βλέπετε, καὶ ἡ ἐπο-
χή... «Ἐπειτα πρώτη φορά πὺλ
πῆγαινα κι' ἐγὼ στὴν Ἀθήνα.
Γιὰ πολὺν καιρὸ πῆγα στρατιώ-
της... δὲν μπορούσα νὰ μείνω
εὐχαιριστήμενος.

—Πῆς μας γιὰ τὴν Διάπλωση,
μου ἔειπε τότε ὁ Μουριζ, γιὰ τὸν κ.
Παπαδόπουλο...

—Προσώπῃμα μαζί με τὸν Τέλ-
λον Ἀγρί,—στύχονα τοῦ ὀνό-
ματος εἶδα τὴς φυσιογνωμίας νὰ
μου χαμογελοῦνε, —ἀνέβηκα σκά-
λες—ἀπ' αὐτὲς οἱ σκάλες!— εἶδα
τόμους Διάπλωσης πὺλ φυλάγανε
τὸ διάδρομο καὶ πῆλκα στὸ γρα-
φεῖο. Ὁ κ. Παπαδόπουλος, καθι-
σμένος στὸ γραφεῖο του, ἔγραφε.
Ἦ πέννα του τρεμοβόλαζε στὰ
χέρια του ἀπὸ τὴ νευρικότητά
του. Πολὺ καλὸς, πρόθυμος πάλι
νὰ, μὰ πάντα λιγλόλογος. Ἦδεν
μεγάλῃ ἡσυχία γέρο του γιὰ νὰ
ἐργαστῇ καὶ ποτὲ τοῦ δὲ τὴν εἶχε,
γιατὶ τὸ γραφεῖο ἦτανε πάντα
γεμάτο ἀπὸ καλοὺς καὶ καλοπρο-
αίρετους φίλους. Τὸ γραφεῖο ἐ-
κείνο ὕστερα με εἶδε τόσες φορές
ὅσες δὲ με εἶδε τὸ σπῆτι μου.
Περνοῦσα πολλές φορές ἐκεῖ με
τὴν εὐχάριστη συντροφιά τοῦ σπῆ-
τικού. Ἐκεῖ καὶ ἡ γραμματεὺς
τῆς Διάπλωσης, ἀνοικτόκαρδη καὶ
εὐγενική ἐκεῖ καὶ ἡ ἀδερφή τοῦ
κ. Παπαδόπουλου πὺλ γιὰ μένα
στάθηκε δεύτερη μητέρα...

— Τὸν κ. Ξερόπουλο ;
— Ἀνέβηκαμε ἄλλες σκάλες γιὰ
νὰ μποῦμε στὸ γραφεῖο του...

— Πῶς ἦτανε ;
— Τὸ γραφεῖο ἡ ὁ κ. Ξερόπου-
λος ;
— Καὶ τὰ δυό.

— Ὁ κ. Ξερόπουλος ἔγραφε
μᾶς δέχτηκε με τὴ συνειδησί-
μην του καλωσύνη. Μοῦχαν' ἐν-
τύπωση πὺλ πολὺ ἡ ἰδιοσυγκρα-
σία του. Νεάζει, φίλοι μου, ἀκό-
μα ἂν καὶ γεννιήθηκε στὴς 8 τοῦ
Δεκεμβρίου τοῦ 1867. Εἶπαμε πο-
λὺ λίγα— ἦτανε κι' ἡ ὥρα περα-
σμένη— μὰ ἀπὸ τὰ λίγα πούπαμε
μάθαμε παρὰ πολλὰ καὶ κατεβή-
καμε στὴν Διάπλωση. Λίγο προ-
στίτηρα εἶχα γνωρίσει τὴν κυρία
του, τὴν «ψυχὴ» του ὅπως λέει ὁ
ἴδιος στὴ πρώτη του Σειρά τῶν
Διηγημάτων, μ' ἕναν ἀληθινὸν ἀ-
ριστοκρατικὸν ἀγέρα ἐπάνω της,
καθὼς καὶ τὰ κορίτσια του, λε-
πτές, ἔξυπνες φυσιογνωμίες, δρα-
στήριες καὶ συμπαθητικές.

— Δὲ γνώρισες κανέναν ἄλλο
στὸ γραφεῖο τῆς Διάπλωσης ;
— Πολλοὺς. Τὴν Τρισεύην
ποῦτα-πρωτά.

(Μὰ ἡ συνέχεια ἄλλοτε)

Πειρακτῆριον

ΑΓΑΠΗΣ ΦΩΛΙΑ

Ἀγάπης τὸ σπιτάκι μας φωλιά
γαλήνιο φῶς ἡ λάμπα γύρω χύνει
νεκρὴ ἡ βοή τοῦ δρόμου, σιγαλιά
— μὰ μέσα στὶς καρδιές μας πὺλ
γαλήνη.

Σμιγμένες οἱ ψυχές, ἀγκαλιασά
τὰ κορμιά μας,—ὡ ἀμάραντο βο-
τάνι

τῆς Ἀγάπης, — Σὲ ποῖο Χριστὸ
[προσπύ]
ἄγνότερο καίει ἀπὸ ἐδῶ λιβάνι

Δὲν νοιώθεις μιὰ λαχτάρα μυστικὴ
βαθιά νὰ πλημμυρίσῃ τὸ κορμί
[σου]

Ἐδῶ θεὰ ἡ Ἀγάπη κατοικεῖ
γονάτισε, προσκύνῃσε, δέξου!

Στὸ σπῆτι μας μιὰ λάμψη, ἔχει χυ-
[θεῖ]
μακριὰ τὸ κάθε πάθος ἄγριο,
[πλάνο].

— Τέτοια στιγμὴ, — χαρὰ στήν πὺλ
μὲς στὴν Ἀγάπῃ, μοῖρα μου, ὅς
[πεθάνω]

Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς

ΑΝΟΙΞΗ

Τὴ μιμητικὴ λέξη! Τὴ ὁμορφὰ πὺλ
ἀντιχεῖ σ' αὐτὰ μας!

Ἦστερ' ἀπὸ τὸν χειμῶνα πὺλ
εἶχε νεκρώσει τὸ πᾶν, πὺλ εἶχε
ἀπογυμνῶσει τὰ δένδρα ἀπὸ τὸ
φύλλωμα τους καὶ εἶχε δώσει μιὰ
ὄψη θλιβερὴν σὲ κάθε τι γύρω μας,
τώρα ἡ φύς φαίνεται σὰ νὰ
ἐκπνέῃ ἀπὸ μικρὸν ὕπνο. Τὰ δέν-
δρα ἀρχίζουν νὰ φυλλάζουν, ἄλ-
λα ν' ἀνθίζουν. Ὀλη ἡ ἀνιμω-
σφαιρα εὐωδιάζει. Τὰ πουλάκια

πὺλ εἶχαν τόσον καιρὸ ἐξαφανι-
σθῇ, κρυμμένα ποῖος ξέρει πὺλ, γιὰ
νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν κοῦρα ἀ-
νάστα τοῦ Βορριά, ξανάρχονται γιὰ
νὰ ξαναρχίσουν πάλι τὸ γλυκὸ
τοὺς κελάρημα καὶ τὰ τρελλὰ τους
παιγνίδια ἀνάμεσα στὰ κλαριά.

Εἶναι ἡ ὠραιότερη ἐποχὴ τοῦ ἔ-
τους. Μοιάζει με τὴ νεανικὴ ἡ-
λικία τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου ὅλα μει-
διῶν, ὅλα φαίνονται ὀδινά. Καμ-
μιὰ φορὰ συννεφιάζει λιγάνι καὶ
ἀρχίζει μιὰ λεπτὴ βροχοῦλα. Μὰ
ἀμέσως τὰ σύννεφα διασκορπίζον-
ται σὰν νὰ τᾶδιωξε κάποιος ὑπερ-
φυσικὸ χεῖρ, κι' ἀνιμωσά τους μᾶς
χαμογελάει ὁ ἥλιος. Ὁ χειμῶνας
εἶναι ἡδὺ μακρὰ μὲς μόλις φαίνεται
ἐκεῖ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος.

Ἀς χαροῦμαι καὶ μετὶ μαζὺ με
τὴν ὁμορφὴ φύσιν πὺλ γιορτάζει
στολισμένη σὺν νύφῃ με τὰ ὡ-
μορφότερα λουλούδια της. Ἀς
σπεύδουμε, γιατί ὅπως κι' ἡ ἄ-
νοιξὴ περνάει γρήγορα καὶ πάλι
θάρρη τὸ φθινόπωρο, πὺλ κινε-
ρισμένα τὰ φύλλα θὰ πέφτουν ἀ-
πὸ τὰ κλαδιά μ' ἕνα λυπητερό ἴ-
χο. Ἔτσι καὶ ἡ νεότης μας θὰ
πετάξῃ, θὰ φύγῃ, μ' αὐτὴν δὲν θὰ
ξαναγυρίσῃ πειρά.

Μελαγχολικὸ Χαμόγελο

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

Τ' ἀστέρια φεύγουν ἕνα-ἕνα,
σηκῶν' ἡ νύχτα τὰ φτερά της,
καὶ κορβούνα μισοσβυσμένη
μέσα στὴν ἡσυχία ἀγκαλιά της.

Ἀρχίζουν νὰ ξεκορνιῶνε
ἀπ' τὴς φωλιές τους τὰ πουλιά
καὶ με χαρὰ νὰ κελαιάδανε
ἀπάνου στὰ χλωρὰ κλαδιά.

Καὶ μέσ' στὴ λαγκαδιὰ τᾶνδονι
με πάθος γλυκοτραγουδεῖ
καὶ τὸν ἀγέρα βαλοσκάνει
τῶν λουλουδιῶν ἡ ἀναπνοή.

Θλιμμένη Ψυχὴ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ ΜΑΣ

Θλιμμένη Ψυχὴ. Μονάχα ὅταν
γράφω εἶναι θλιμμένη τὴς ἄλλες
ὥρες εἶναι πολὺ χαρούμενη. Γιατί,
δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, μὰ κι'
αὐτὴ καλὰ-καλὰ ἀμφιβέλλω ἂν
θὰ τὸ ξέρῃ!

Θέρμος Ἀπόλλων. Ὀνομα...
ἀλλ' ὅχι καὶ πρᾶγμα!

Λαρισσαῖν Δάσκη καὶ Λαρισσαῖ-
ν Σκόνη. Πολὺ ἐνοχλητικὴς κι' αἱ
δυό, πρὸ πάντων ὁμῶς, στοὺς καί-
μένους τοὺς Λαρισσαῖνους πὺλ χο-
ρέψανε στὸ ταψί!

Φωτερὸ Σκοτάδι. Μιὰ μᾶς...
φωτίζει καὶ μιὰ μᾶς... σκοτίζει!

Ναυτοπάς. Φαίνεται πὺλ τοῦ
ναυάγισαν... τὰ καράβια καὶ γι'
αὐτὸ δὲν μᾶς ξαναφάνηκε.

Δάμπαν Ἀσθή. Ὅχι καὶ τόσο
λάμπων, ἀρὸς δὲν ξανάλαμψε
στον... Διαπλάσιν οὐρανὸν!

Ἀργενόκτο Διοβόλκι. Νομίζω
πὺλ καλλίτερα θὰ τοῦμοιαζε τὸ
Ἀργενόκτο... προβατόκι.

Φλάμπουρο τῆς Δευτεριάς

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης:— Γιατὶ
ἀρὰ γὰ ὁ ἥλιος τὸν χειμῶνα δὲν
εἶναι τόσο ζεστός ὅσο τώρα δὲν
καλοκαίρι;

Ὁ Κουφιοκεφαλὰς:—
Καίμενε, τόσο πρᾶγμα δὲν ξέ-
ρεις; Τὸ καλοκαίρι τὸν ζεσταίνει
ὁ ἥλιος τὸν χειμῶνα τὸν κρύνει
τὸ βέλο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐλλὰς τοῦ Μέλλοντος:

Μὲ γειὰ τὰ παπούτσια!

Κυανόλευκο Λάβαρο:

Μπᾶ! τὰ φορὰ τρεῖς μῆνες τώρα!

Ἐλλὰς τοῦ Μέλλοντος:

Τί μ' αὐτὸ; Ἐγὼ πρώτη φορὰ
τὸ βέλο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Γαλανῆς Σταυροφόρας

Ὁ μικρὸς Κωστάκης ἀκούει
τὸν πατέρα του νὰ διαβάζῃ στὴν
ἐφημερίδα:

«Μετ' ὀλίγον μέλλει νὰ ὑπογρα-
φῇ ἡ Εἰρήνη...»

Καὶ τρέχων στὴ μαμμὰ του, ἀ-
γαγγέλλει:

— Μαμμὰ, μαμμὰ! Μὲ λίγῳ
μὲ λὶ θὰ ὑπογραφῇ ἡ Εἰρήνη!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Ψαροπούλας

Μίμης:— Γιατί, μαμμὰ, μὲν
τραβᾷς ταῦτά;

Μαμμὰ:— Γιὰ γάκου, ὅταν σοῦ
μιλοῦνε.

Μίμης:— Τότε γιατί δὲν τρα-
βᾷς καὶ ταῦτά;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φεμινίστριας

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδὸς τὴν λύσιν με 10 λεπτά
θὰ λάβῃ ἄπλως μέρος εἰς τὴν Κλῆση-
σιν. Ἐὰν δὲλν νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὸ
νόμα τοῦ εἰς τοὺς Δύτας, πρέπει νὰ ἐ-
σώκῃσιν ἐπὶ τὰς 25 εἰς γραμματὸσφον.

α.) Παιγνίον
Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε

		Α		
	ΔΕ	ΚΗ	ΣΕ	
Α	ΠΙ	ΡΑ	ΣΥ	Α
	ΚΕ	ΜΗ	ΔΕ	
		Α		

Τέσσαρα δένδρα ὁποροφόρα.

β.) Αἰνίγμα
Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀντ. Ι. Θεοφ.

Πᾶς μὴ Ἑλλήν
τάρσενικόν.

Γυνὴ ἁγία
τὸ θηλυκόν.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Χαράυγης

Angle

+ **** = Μῦθος.

+ **** = Ἀπεργία.

+ **** = Κιμωλία.

+ **** = Κόρη.

+ **** = Ὀνειρον.

Οἱ σταυροί: Δαπάνη.

Δύσεις τοῦ 28ου φύλλου
α.) Θεμιστοκλῆς, Ἀριστείδης,
Μιλτιάδης. — β.) Τὰ παπούτσια,
γ.) Ne desobéis jamais à tes
parents et à tes maîtres.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομη-
ταὶ, τὸν ὁποῖον ἐλθέειν ἡδὺ ἢ
ἄρομή, νὰ σπεύδουν νὰ τὴν ἀνα-
σούν. Εἰς τοιαύτας περιστά-
σεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπι-
τεταί, διότι δυσχεραίνει τὸ ἐρ-
γας.

Ἐν Ἀργυρῷ καὶ Κύπρῳ
παρακαλοῦνται εἰσπορεύειν νὰ στέλ-
ναι τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπε-
ζῶν Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀ-
θηνῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ
καταστημάτων των.

ΜΑΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».

Ἀθῆναι, τὴν 4 Ἰουνίου 1919.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφαιήτας

γνώμης ἐκείνης τὴς ἔγραφες ἴσως... ὁ
ἥλιος ὁ κ. Ξερόπουλος, γιὰ νὰ φανῇ ὁ καί-
μένος πὺλ; ἔχει θαυμαστὴ καὶ ὑπεραπῆ-
στές; Ὅποιο ἀπὸ τὰ δυό κι' ἂν εἶναι, ὁ
καλὸς μας «Νουμάς» δὲν ἔχει δίκιο.
Ἐκτός πᾶς ἂν τὸ ἔκαμε, γιὰ νὰ δια-
βασθοῦν οἱ γνώμης, σὲ εὐρύτερο κύκλο.

Σὺ νὰ πῶξτε, ὁ Φρόντος σήμε-
ρα μὲν γράφει: «Ὁ Γελοιογράφος σὲ
ρωτᾷ ἂν ὑπάρχῃ κανένα Δυσσιναιτρεῖο
γιὰ κείνους; πὺλ σκυλιάζουνε (=λυ-
σάζουνε) στὴν κατὰ φιλολογικὴ ἐπιτυ-
χία τοῦ Ξερόπουλου. Ἐγὼ, ἂν γίνω
ἐκατομμυριοῦχος, — ἂν καὶ θεῶ στὴν
Ἀμερικὴ ἢ στὴς Ἰνδίες δὲν ἔχω, — θὰ
ἰδοῦμαι ἕνα εἰδικόν. Παρακαλῶ τὸ
«Νουμάς» νὰ τὸ ἀναδημοσιεύσῃ κι' αὐτό.

Ἀρχὴ τῆς Φύλης, σὺ ἔστειλα
τὸν Τιμοκατάλογο. Χαίρω πὺλ σοῦ ἀ-
ρέσεις τὸ τοῦ «Συμμορίας» τοῦ Ἀρ-
κίνου, μὰ δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύω
περισσότερο ἀπὸ 3—4 στίλους τὴν ἐ-
βδομάδα. Τόσο δὲν ἐδῆμοσεν κι'
ἀπὸ τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον» πὺλ τὴ
διαδέχθηκε; Γιὰ καὶ πρᾶγμα, βλέ-
πει, ὁ χώρος εἶναι ὥρισμένος καὶ με-
τρημένος.

Ἦ σκέψῃ σου πάντα καλὴ, Σφουγ-
γαρά, ἡ στιχογραφία σου ὅμως ἐλαττω-
ματικὴ. Γυμνάσου νὰ συνιθίσῃς.
Γιὰ τὸ ἄλλο πὺλ μὲν γράφεις, τὴν
σοῦ πῶ; Ὁ Ἀριεὺ δὲν μὲν ἔγραψε
ὄνομα, ὅπως δὲν ξέρω γιὰ ποιανοῦ τε-
τράδιο μιλοῦσε. — Ἀλῆθεια, ἔξερεις
Γερμανικὰ; Τὸ δεύτερο τραγουδάκι σου
ἀρχίζει σὺν τὸ γερμανικόν:

Im wunderschöne Monat Mai, μὰ
δὲ θυμοῦμαι ἂν ἡ συνέχεια εἶναι ἴδια.

Εἰς τὸν Ἑρασιτεχνικὸν Σύλλογον,
Ἀργοναυτικόν, ἔχουν δηλώσει καὶ τώρα
ἐπάνω ἀπὸ δέκα παῖδα καὶ κορίτσια
διαφόρων ἡλικιῶν. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ
εἶναι ἕνας θαῦρος. Γι' αὐτὸ, ἀν αἰθερ-
νεσθὶ ὀρεξί, ἡ ἡλικία δὲν πρέπει νὰ σ'

Φωτιά, Γιώταν. —ό Ξένος Νεανίας με Φωχό Χαρούμ., 'Αγγ. τ. Πόνου Γκρατζιέλλαν, 'Ηλιογέιν., Βροβέν., Καβρίαν., 'Αγριοβιολέταν. —ή 'Υπερκόρ., 'Ελληνίς με Βοσκοπ. τ. Πηλ., Κόρ. τ. Βουν., Φλοσβ. τ. Κυμ., 'Ωχο. 'Ονειροπ., 'Ανυπότ., 'Ιοιανταφυλλέν., Καστ. Λεοβιοπ., Μπουνέτ., 'Αστροφρυγ., Μελαχρ. Κοητικοπ., 'Ανταλούζαν, Μανιατοπ., 'Αττόμ., 'Ελληνίδα, Καβρίαν. —ή Μικρά Μάγισσα με Τρελ. 'Ατσιγ., 'Ηρώδα τ. 21, Δδα 'Αολεκίνου, Δάλιαν, Πουπέ, Κατεργάραν, Ραφάλλαν, Κολόμπαν. —τό Πατινόν Ναυτοπούλο με 'Ελπ. τ. Σκλ., 'Είμαρ., Φλοσβον τ. Κυμ. —ό 'Ιωνικός, 'Ελληνισμός με Νεαρ. Ντέτ., 'Ελπ. τ. Σκλ., 'Ελευθεροβ. 'Ιωνά, Λαίλαπα. —ό 'Ελευθέρος Κωνσταντινουπολίτης με Σφουγγαράν, Δευτερωμ., 'Αϊβαλί, Ψυχήν τ. 'Απ. —ή Γοργή Ψαροπούλα με Πονεμ. Καοθ., Νεοδίδα τ. 'Αγγ., Λατο τ. Διαπλ., 'Ελβαν, Μπουμπουλί, Δάλιαν, Πεισματ. Κοητ., Πουπέ, Μελαχρ. Κορφατοπ., Διαβολοκόρ., Σαμωτοπ. —ό Θοράμβος του Διαιλου με Ναυτοπάδα, Ψαροπ., 'Ανεμοστο. 'Επτάλ., Σφίγγα, Οιδίπ., Χρυσόθεμ., 'Ακην., Τσπανάν., Ναυτοπρόσκοπ., Ρέμπραντ, Χλωμόφρυγ., 'Είμαρ., Νουσταλγ., Φουστανελ., Τεύθραν, Ρουμελιωτ., Σαμωτοπ.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Φρέντον (ναί, ναί' μα δεν έννοούσα να ξεχωρίσω τάδε φίλα...) Σβέντον (όχι βέβαια, δεν αποκλείεται' μετ' Συλλογή 'Ασκήσεων μπορεί να έχω και δυο, και τρεις, του αυτού είδους' κερδίζει μάλιστα αν οι τρεις αυτές είναι τρεις ώρατοι Γρίφοι, — πράγμα σπάνιο!) Σκίαν (έστείλα' και Παιδικά Πνεύματα έχω πάρα πολλά και είπα να μη μου στέλνουν πιά' εν τούτοις άμα είναι κανένα ώρατο, πολύ ώρατο...) Ταπεινόν 'Ιον (αυτό τό ψευδώνυμο έκρινα συμφωρότερο με την ευγενή σου φιλοδοξία' πολύ ώρατο τό γράμμα σου' έστείλα) 'Αλ. Γ. Μαρούσην (τό ψευδώνυμον Νεαρός Ντέτεκτιβ άνήκει εις άλλον') Βοσκοπέδα (αυτό προτιμώ κι' εγώ' ή έπιταγή είχε ληφθή' γράμμα σου όμως όχι!) 'Ομηρον (ευχαριστώ για τό ξεσπάσμα' τά βάζα βλα' εύχομαι εύσκήμηση στο Σύλλογό σας') Μακεδονικόν 'Αστέρα (τό ίδιον σου ψευδώνυμον είναι έτσι' τό άλλου φίλου μου είναι 'Αστήρ της Μακεδονίας' καμμία σύγχυσις δεν μπορεί να γίνη άλλως τε τά κρατώ αλφαριθμητικώς' τό δικό σου άρχίζει από Μ, του άλλου από Α.) Κόμα του Αϊγίου (μά βέβαια, βταν δύο μεταφράσεις είναι κατά λέξιν ίδιες, ή μία είναι κλεμμένη') Δοξαομένο Ελκισιένα (αί παρατηρήσεις σου δεν έχουν σημασία' στά διηγήματά, τά ζωα άνθρωποποιούνται λιγάκι' ό συγγραφεύς δηλαδή τούς αποδίδει ζωή, αίσθήματα, πάθη, που εύμορρεί να μην υπάρχουν εις την ζωικήν φύσιν' αφίνω τώρα ότι είναι ζήτημα, αν ή κλώσσα θά έπαιρνε ως έχθραν την κότα που θά την υπερασπίζετο' βσο για τό άλλο, βέβαια μόλις βραδυάσει, οι κόττες κοιμούνται' άλλ' άμα συμπήσώ κοττέται κάτι έκτακτο, βυπνούν και άγρυπνούν') 'Ιόνιον Κόμα και Κορφατοπούλαν (να συνεργάσετε μπορείτε

άλλά σέ χωριστό χαρτί να γράψω καθεμιά την άπάντησή της') 'Ιοικυμάν και 'Πρωϊκήν Σάμον (ή φωτογραφία έλήφθη' μου φαίνεται πώς; σά; άπότησας') 'Αγλαΐαν Ζ. (ναί, για τον Πίνακα του είπα ότι δεν υπάρχει') Περεσία (ήτο λάθος και τό διόρθωσα') 'Ασπρούλην (ναί, εις τό Κρυπτογραφικόν του 20ού φύλλου υπάρχει αυτό τό μικρόν αλλά πολύ εύνόητον τυπογραφικόν λάθος' ό άσπερίσκος του Φωνηεντολίπου σημαίνει ότι εκεί υπάρχει μία λέξις άποτελουμένη από έν φωνήεν') Δευτεριά στους Σκιάβους (έναντα τέστησα' τόμ. και λογαριασμός έστάλη την 26 Μαΐου) Τάγκς (τά χρηματικά Λαχεία άπαγορεύονται από τον 'Ελλ. Νόμον' έπομένως ό Σύλλογός σας δεν εύμφορεί να έκδώση ταυτά) 'Ολιβεράν 'Ανάμνησην (διεδιόσθη') Κ. Δημάδ., Ουράνιον Θόλον κτλ. κτλ. Κάμεν, Καστανήν Δεσβοπούλαν (έλαβε. εύχαριστώ, έστείλα.)

Διάτοχο Λάβρο, Ναυτοπούλαν, Καλαμαριανόν Δουλοδύ, Σπυρ. Α. Σκιαδαρέσην (έλαβε, εύχαριστώ.) Κολόμπαν, Βαρβαρομάχον 'Ελλάδα, Σεντιεμένην 'Ελληνοπούλαν, 'Αρμάνδον Δουβάλ, Φοίβον 'Απόλλωνα (έστείλα.)

Εις όσας έπιστολάς άνοιξα μετά την 1ην 'Ιουνίου, θ' άπαντήσω εις τό προσεχές.

Εξεδόθησαν

ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,
Διηγήματα Ξενοπούλου
Δρ. 5 (και ταχυδρομικώς 5.50)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια του 182ου Διαγωνισμού Λύσεων 'Ιουνίου—Αυγούστου. Αί λύσεις δεικται μέχρι της 62 Αυγούστου, άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δεν θά έξουν άκόμη δημοσιευθή, όπως και των προηγουμένων φυλλαδίων.]

373. Δεξιόγραφος

Ρήμα κι' άνθρωποι πολλοί
Ένωθήκανε μαζί
Κι' ένας άγιος μεγάλος
Φανερώθη στή στιγμή.
'Εστάλη υπό Πόλης Κ. Ζαχαράνη

374. Στοιχειόγραφος

'Απαραιτήτη τροφή,
'Αν τής βάλει ένα γράμμα,
Βόβη γίνεται θηριό.
Τι παράξενο τό ήάμμα!
'Εστάλη υπό της Θλιμμένης Ψυχής

375. Αίνιγμα

'Η κτήσις μου υπόληψιν
Είς 'Εκαστον προσθέτει.
Κόψε τά δύο πρώτα μου
Και σου άφίνω έτη!

'Εστάλη υπό της Κόρης του Βουνοθ

376. Μωσαϊκόν

Κέζ, 'Υδρα και Θόρα
Νάξος, Σίφνος και Σύρα
'Από ένζ δανείζου.
Κι' άλλη μία σχηματίζουν.
'Εστάλη υπό Δ. Σ. Κοκκίνου

377. Γωνία

+ * * * * = Θάμνος.
* + * * * = Νήσος.
* + * * * = Ποτήν.
* + * * * = Στρατηγ. 'Αθην.
+ * * * * = Τροφή.
Οί σταυροί: Κράτος.
'Εστάλη υπό Κούλας Η. Χρέλια

378. 'Επιγραφή

Κ Α Λ Ε
Ε Μ Ι Α
Ε Σ Υ Λ
Σ

Ζητείται ή άνάγνωσις.
'Εστάλη υπό του Προμηθέως Δεσμώτου

379. Κρυπτογραφικόν

12334567890 = Πόλις
25543 = Κράτος.
3898763 = Νήσος.
410748 = Πρωτεύουσα.
58550 = Πόλις.
6763 = Ζών.
78965463 = Αυτόκρατωρ.
85867 = 'Αρχαία πόλις.
983363 = Φυτόν.
05863 = Ουράνιον. σῶμα.

'Εστάλη υπό του 'Ατρουμής. Πολεμιστού

380. Φύρδην-μύρδην

Σοιός: ζεταϊδά φρονάσσει.

'Εστάλη υπό Γεωρ. Ν. Κάρλη

381. Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης των κείτωις ζητούμενων λέξεων, τό δεύτερον τής δευτέρας, τό τρίτον τής τρίτης και ούτω καθέτης, αποτελούν μίαν των Σειρήνων:

1, Μουσικόν όργανον. 2, Κράτος τής Εύρώπης. 3, 'Ωμιανός. 4, Κράτος τής Εύρώπης. 5, 'Απόστολος. 6, Πόλις τής 'Αγγλίας. 7, Πρωτεύουσα ευρωπαϊκή.

'Εστάλη από τό Πατρινόπουλο

382. Φωνηεντολίπον

φδ - τς - δδλς - νν - ψδς - σν

'Εστάλη υπό του 'Ακτινοβόλ. 'Ηλίου

383. Γρίφος

Αδη	Αδη	ως	ως
Ω	μυδ'	Κων	μυδ'
Αδη	Αδη	ως	ως
Αδη		ως	
οι	οι		
οι	οι		
οι	οι		
οι	οι		

'Εστάλη υπό τ. Μελαχρ. Κοητικοπούλας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλλου 13.

160. 'Αγορίπινα (α, γρίπην, νά.)—161. 'Αρης (α, οίς)—162. 'Ασία—'Αλας.
163. ΦΕΡΟΣ 164. Των άνδρων ΒΟΛΟΣ των υπερόχων ΔΗΛΟΣ είναι άποφύκω ΣΟΛΩΝ θε γή.'Η άνάγνωσις εκ του Τ της τρίτης γραμμής, και αν δοσειδως] 165-169. 1. 'Η Βηλέμ, 2. 'Η Σμύρνη. 3. 'Ο ήλιος. 4. 'Η κάλητος. 5. 'Η νύξ.—170—174. Αία του Θ: Θόλος, Θεός, πάθος, βάθος, δρόμος.—175. ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ (Σιγών, Μαδρίτη, πλάκα, ΓΕΝΟΙΑ ΕΠΟΧΗ, 'Ι-ΛΙΣός.)—176. 'Ο καλός παραβόκος της φουρτούνα φαίνεται. 177. Νόμοις περί θούνο—μ, εις πιδ—ου.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

'Όσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδίου ληφθησιν μέχρι της 1ης 'Ιουνίου, Τροπιδεύονται με 25 λεπτά

'Α θ ν ο ν: Γιώτας, Κάλκας, 'Ασπρος Γάτος, Γ. Καρβαρίας, Σιμεωνάκος 'Ασθή, Π. Κοροντζής, Α. Τούντας, Α. Μ. Νόβας, Χ. Φωτιάδης, 'Ελένη Λέκια, Κ. Σ. Βόρσας, Κόμα του Αϊγίου, Θοράμβος του Διαιλου, Κόκκινο Γάντι, Στρατηγός Μουρτ, Κ. Χ. Πιτσός, Ναυτοπούλο του Βοσπόρου, Ι. Κωστόπουλος, Κ. Ζαχαρώφ, Τίταν, Νικ. Χαβιαράς.—'Αμφίσησις: Δ. Ι. Παπαδόπουλος—Βόλος: Τημμένο Τουφέκ, 'Ατ. Σ. Σικρέτας, Κ. Πουρνάρας, Ν. Α. Κατμάκης, 'Ηρώ Σαββίνου—Θεσ

σαλονίκης: Γ. Σ. Τριανταφυλλίδης, Ν. Κουρμένος—'Ιστιαίας: Ν. Ι. Βογιατζόγλου, Β. Ζάκας, Ι. Α. Βλατοδανάσης, Δ. Ν. Παπαδημητρίου.—Καλαμών: Τάκης Χ. Μαυροειδής, Γ. Μιχαλάς.—Καρδίτσης: Βασίλειος 'Ανθελιας, Λουκία δέ Λαμερμού.—Κέας: Α. Φ. Λαζαρίδης—Κερασίου: Γ. Ι. Βούλαγας.—Μεσολογγίου: Ι. Α. Νιαβής.—Μιτυλήνης: Τριχομάχος 'Ελλην, Λιλή Σάρακας, Δαφνοστεφής Νικη.—Σηροκάμλου: Πιπίτσα Δ. Σαλαμάρδου.—Περίαιδος: Μ. Πουρνάρας, Σ. Α. Στραβοδρόμης, Π. Σ. Μαλλάκης, Πίτσα Κολέτης, Παν. 'Αγιάννης, Βορίδα Ι. Σγάλα.—Σάμον: Αυκοθόγος δ' Δογοθέτης.—Χαλκίδος: Μαρία Β. Γεωργιάδου.—Χανίων: Ροδόδεντρος 'Ηδς.—Χίου: 'Ολγα Μ. Ρουσάκη, 'Ελένη Κ. Καράλη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

'Όλων των άνατέρω τά δνόματα, καθώς και όλων των άποσπελάντων έκείλεπτον μόνον με την λύσιν των, έκέθησαν εις την κληρωτίδα και κληροδόησαν οι έκείης τέσσαρες 'Ηρώ Σαββίνου, Εν Βόλω, Λιλή Σάρακα εν Μιτυλήν, Μ. Πουρνάρας εν Περίαιτι και 'Ολγα Μ. Ρουσάκη εν Χίω, οι όποιοι έναγρόφησαν διά τρεις μήνας από 1ης 'Ιουλίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 έως 10 τό πολύ λίξεις με άλλά στοιχεία δρ. 2 (ό άλλιστος δρος.) Πέραν των 10 λέξ. 20 λεπ. ή λέξις, με παχτά δέ στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία λεπ. 40 'Ο χωριστός στίχος δρ. 1.]

[10'—341]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΧΑΡΑΒΑΤΑΣ

Δέδοται στίκτας, γέλιοςγραφίς και άλλα βραβεύονται οι πρωτοπότοι

ΜΑΧΑΡΑΒΑΤΑ

Poste-Regante, Στά Γιάννινα

[10'—342]

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

Εύχαριστώ
Κ. Α. Μιχαηλίδου
ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ κ. δ.
[10'—343]

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ, Δάδατι τά γράμματα μας; 'Ανησυχούμε και περιμένουμε. ('Απάντησις, 2 δρ., πληρωμένη).

ΖΕΝΔΑΒΕΣΤΑ

[10'—344]

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Προκηρύσσεται δεσγωνισμός διηγήματος επί τής παροιμίας: Φασοδύ το φατούλι γεμίζει τό σακκεύλι. Διαικώμα συμμετοχής: 30 λεπτον γραμμάτων. Βραβεία: Α', έξάμηνος σπουδής. Β', τριδράχμος τόμος. Προβλήματα: Μέχρι τέλους 'Ιουλίου, 'Απριλιού. Βύρναμ Καμαράδον, Μεδεδίου 11, Θεσσαλονίκη.

[10'—345]

Θεμιστ. Νίλτσας, Φιλιππου 148—

Θεσσαλονίκη, ανταλλάσσει γραμμάτων: Δίδει αντί 100 'Ελληνικών Κρητικών, ισάριθμος Εύρώπης, 'Αποικ

[10'—346]

Παρακαλούνται θερμώς οι καθύπερθε Μ. Μ. όπως στείλουν τα χείαν άναπόδοτιν.

ΟΡΙΟ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙ, ΨΟΦΙ

[10'—347]

Καστανή Δεσβοπούλα, Πανε

νιος 'Ελπίς, αν μπορείτε δόσ

'Ελπίς

[10'—348]

Θλιμμένη Ψαροπούλα = Μα

τα... 'Ανεμόνη. Κατ

'Αγρία Τσιγγάνα, Ναυ

[10'—349]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστ. με γ

των άνατολικών φιλολογιών. Σ

ερωτήσεις των συναδελφων μου

θάπαντήσω, γιατί δεν λαβαίνω

διαγωνισμούς. ΑΓΙΑΠΟΣΤΟΛΙΤ